

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Præstevalget.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 214. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352320412400.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

»Ja kjære Venner, som I veed,
til Valg i Eders Menighed
indstillet har sig Trende.
De To I har i Kirken hørt, -
I sagde selv, det var lidt tørt,
og det fik ingen Ende.
Den Tredje skulde mødt idag,
men han har skriftlig talt sin Sag,
nu skal I Manden kjende!

Og af sit Bryst han tager frem
og deler ud og rækker dem
en Haandfuld Psalmehefter:
»Syng med I Store, syng I Smaa,
maaskee vi da til Valget gaa
med nok saa friske Kræfter!«
Og med en kraftig, mandig Røst
han stemmer i af fulde Bryst;
de Andre følge efter.

Og sees det kan paa mangt et Blik,
at denne Sangstrøm Magten fik
at overrisle Sjæle;
ej blot at stemme andagtsfuld,
men frugtbargjøre Hjertets Muld,
saa Sæd kan Ukrud kvæle,
og drive Viljen frem mod Ham,
som saae vor Nød, og bar vor Skam
paa Korsets haarde Fjæle.

215

Da Sangen taug, om Manges Bryst
en Skal af Haardhed har sig løst
i Bøn og ærlig Anger.
Og Provsten bliver ved: »Nuvel,
er ej vi Alle lidt i Gjæld
til slig en Sjælefanger?
Ja han fik Davidsharpen, han!
sig, har vi i vort Neckarland
en bedre Psalmesanger?

Han søger Kaldet! han er svag,
og han maa fare lidt i Mag,
og have Lov at sjunge;
men han vil lønne en Vikar
- den samme, Fader Hiller har -
og læse med de Unge;
han er just ikke Taler, han,
men tro mig, ingen Trøstermand
I faae med bedre Tunge!

Forøvrigt, Eders Valg er frit, -
jeg veed ej Eders, veed kun mit.
Kom saa, og lad os stemme!«
Nej, Nej! Herr Special! O Nej,
Afstemning her behøves ej,
de Sedler kan vi gjemme, -
at vælge Andre var en Skam,
lad ham, den fromme Sanger, ham
iblandt os blive hjemme!

216

»Det vil han,« svarer Provsten rørt,
»nu da han selv sin Sag har ført, -
det er og vil han atter!«

og Døren aabner han paa Klem
og drager stakkels Klärchen frem:
»see her hans hulde Datter!«
Forbauset, mellem Smil og Graad,
det gode Menighedens Raad
nu Sammenhængen fatter.

Max Jürgels Bande knurrer lydt,
jo de er bleven artig snydt,
og vil en Ny begjære;
men Menighedens store Kreds
er just med Valget veltifreds,
ja saadan skal det være:
Vor gode gamle fromme Præst,
han passer os just allerbedst,
og han gjør Sognet Ære!

Og *Klärchen* er saa bly og glad,
hun tænker paa hvert lille Blad,
som faldt i hendes Hænder:
et Løvtag af de Blade smaa
vil nu sit Hvalv om Hjemmet slaa,
- og Takkens Taare brænder.
Og Provsten klapper hendes Kind,
seer hende mildt i Øjet ind,
og sig til Sværmen vender:

217

»Ja Brødre, vides skal det dog,
at Præsten selv var ej saa klog
som Præstens lille Pige!
hun skikked mig den Psalmeskat,
som Eders Øjne op har ladt, -
men selv han vilde vige.
Han vilde fly fra Kald og Hjem,
han mente sig et Fattiglem,
og var dog blandt de Rige.

Tak Gud for Eders gamle Præst,
thi Trøsten *kviskes* allerbedst,
den Trøst som kan husvale;
og fik han Røst kun som et Siv,
om Kjærlighed hans hele Liv
kan højlydt føre Tale!
Guds Aand har nok i sagte Sus,
og tro mig, fra det Præstehus
Guds Fred vil sagte dale!«

I sin Løvhytte sidder den gamle Præst;
han er saa glad!
Ranken har Druer til høstlig Fest;
dens røde Blad
slaar nu sin Krans om hans Pande.
Han har sit Hjem, og sin Datterlil,
og Fred i Favn.
218 Men Würtembergs frommeste Harpespil
bar *Hillers* Navn
vidt ud over Neckars Strande.